PORȚILE DE FIER — PORȚI ALE LUMINII

„Astăzi, 16 mai 1972, în prezența președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și a președintelui Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, Iosip Broz Tito, a fost inaugurat oficial Sistemul hidroenergetic și de navigație „Porțile de Fier", operă a eforturilor comune ale oamenilor muncii din Republica Socialistă România și din Republica Socialistă Federativă Iugoslavia, simbol al prieteniei și colaborării socialiste fructuoase, al bunei vecinătăți".

In peretele de beton al imensului baraj care a supus Dunărea, la punctul de frontieră dintre România și Iugoslavia, două țări socialiste, prietene și frățești, au fost fixate, una alături de alta, scrise în limbile română și sîrbocroată, cu textul de mai sus, plăcile inaugurale ale unei opere istorice, realizare înfăptuită prin munca înfrățită a două țări care construiesc socialismul.

Mesaj peste timp, pentru viitor, pentru urmașii urmașilor noștri, „Porțile de Fier" rămîn o epopee și un prilej pentru cei ce vor veni după noi să fie mîndri de părinții și bunicii lor, să le urmeze pilda, să-i întreacă în vrednicie.

Timp de peste 7 ani, întreaga țară a urmărit cum s-a scris aici, la Porțile de Fier, o pagină luminoasă a construcției socialiste, a izbînzilor pe care le pot făuri popoarele animate de aceleași idealuri.

Totul este grandios, aproape indescriptibil. După 86 de luni de eforturi titanice, de luptă grea cu un fluviu răzvrătit și năbădăios, forța lui herculeană a fost îmblînzită, apele domolite și dirijate devenind izvor de energie și lumină.

In această încleștare teribilă dintre om și natură, omul a ieșit biruitor. Lumea tehnicii consemnează executarea aici a unor „premiere mondiale" (recorduri ale lumii, în vocabular sportiv) de construcție, amenajare și instalări. Pentru a ne imagina dimensiunile construcției este suficient să arătăm că la Porțile de Fier, și în zonele împrejmuitoare, au fost excavați 13,4 milioane metri cubi de aluviuni și stîncă, s-au turnat 3,1 milioane metri cubi de beton, lacul de acumulare, care apasă pe umerii barajului, este o adevărată mare, avînd peste 100 kilometri în lungime!

Sistemul hidroenergetic și de navigație, pe lîngă cele 1050 M.W. de electricitate, pe care le reprezintă totalul puterii instalate, pe lîngă faptul că scurtează de aproape patru ori timpul în care vapoarele vor parcurge drumul de la Moldova Veche la Drobeta Turnu-Severin, mărind, în același timp, tonajul anual al vaselor de la 15 milioane, cît se înregistra pînă acum, la peste 50 de milioane, creează — în același timp — o splendidă zonă turistică și de agrement, în care a și fost aruncată sămînța sportului.

Lacul, strecurîndu-și printre munți „fiordurile", poate deveni un centru important al sporturilor nautice, oferind — totodată — locuri splendide amatorilor de drumeție, pe care îi vor chema apa, barajul impunător, viaductele cu arcuiri feline, în care calculul rezistenței s-a împletit cu pasiunea pentru frumos a inginerilor, tehnicienilor și muncitorilor.

Prezența la festivități a tovarășilor Nicolae Ceaușescu și Iosip Broz Tito, a celorlalți conducători de partid și de stat, a conferit evenimentului inaugurării semnificații și dimensiuni deosebite. Prin cei mai de seamă reprezentanți ai lor, oamenii muncii din cele două țări frățești au reînnoit legămîntul de prietenie veșnică ce le unește.

La Porțile de Fier a avut loc, în fapt, o solemnă sărbătoare a prieteniei trainice dintre popoarele României și Iugoslaviei, unite prin aceleași nobile idealuri și aspirații ale socialismului și păcii!

AGENDA POLITICĂ A SĂPTĂMÎNII

ELIMINAREA ECHIPEI NOASTRE OLIMPICE, REZULTAT AL UNOR ERORI DE SELECȚIE ȘI DE PREGĂTIRE

Cît de necesar și de reconfortant ar fi fost pentru fotbalul românesc ca, duminică, reprezentativa olimpică să fi făcut acel pas hotărîtor al calificării la J.O. din vara acestui an! Eram îndreptățiți să nutrim asemenea speranțe pentru că, la drept vorbind, la ora actuală, cota fotbalului danez, pe planul performanței în competițiile internaționale reprezintă destul de puțin. Știam că acest adversar, cu ani în urmă, tot în preliminariile Jocurilor Olimpice, ne-a mai servit o lecție usturătoare, fapt care ne-a obligat la un al treilea joc, de baraj, din fericire încheiat atunci în favoarea noastră.

O astfel de posibilitate a existat și acum, dar în mod surprinzător, nici măcar această prevedere regulamentară n-a mai intrat în discuție și am părăsit scena competiției în mod dezonorant, din moment ce oaspeții ne-au condus, în repriza a doua, confortabil, cu 3—0, scor care putea să ia proporții fără să fi surprins pe nimeni. Că am înscris două goluri în finalul partidei, aceasta s-a datorat „liniștii" daneze, certitudinii oaspeților de a se fi văzut mult mai devreme cu pașapoartele pentru München în buzunar.

Rezultatul, așa după cum s-au desfășurat ostilitățile în teren, nu putea fi altul. Echipa noastră, cu unele excepții din prima jumătate de oră de joc, a **decepționat total pe toate planurile** (tactic — tehnic — angajament — ambiție), **ne-a lăsat impresia de neputință în tot ceea ce încerca să facă. N-o să mai repetăm** marile deficiențe manifestate în jocul de duminică al olimpicilor noștri, ci vom sublinia doar că dublul eșec în fața Danemarcei umbrește, într-o oarecare măsură, activitatea pozitivă pe plan internațional a reprezentativelor românești, din ultimii doi-trei ani. **Lipsa de orientare a tehnicienilor, superficialitatea lor și a jucătorilor în pregătirea meciului de la București, iată două mari cauze care au concurat la eliminarea noastră de la J.O.**

Dacă analizăm bine drumul de CONSTRUIRE, de RODARE și de CONSOLIDARE a „olimpicilor" nu poți să nu remarci și alte deficiențe prezente pe traseul celor doi ani de cînd ei activează în numele tentantei devize: CALIFICAREA. Conducerea federației de specialitate, la primul ei pas spre definitivarea „operațiunii München '72", stabilise negru pe alb că este absolut necesar de a porni la lucru cu un lot de sine stătător, lot care să dispună și de un calendar internațional propriu, bine chibzuit, capabil să ofere garanții întemeiate în pregătirea examenelor ce le avem de susținut. De calendar nimeni nu se poate plînge. Slavă domnului că, în perioada premergătoare întrecerilor preliminare, **lotului olimpic i s-au creat toate condițiile pentru a avea ca sparring-parteneri echipe valoroase de peste hotare, i s-a facilitat un stagiu de pregătire mai îndelungat în perioada de iarnă** (turneul marocan din acest an), deci **o activitate intensă în urma căreia se puteau trage concluzii utile.**

Dar, marile necazuri aveau să vină din **fluctuația de antrenori** la această reprezentativă (din 1970 și pînă acum s-au perindat șapte — primi și secunzi), din rularea — de fiecare antrenor în parte — **a unui număr exagerat de mare de jucători în toate compartimentele, mai cu seamă în linia de atac.** O continuă bîjbîială, o continuă vînturare care nu putea să aibă decît efecte negative într-o muncă de perspectivă și de mare răspundere. Nu vrem să dăm lista tuturor celor care s-au perindat pe la echipa olimpică pentru că am **face risipă** de spațiu. Componența lotului se schimba, matematic, în preajma fiecărei acțiuni de pregătire. Era suficient ca un observator federal, prezent la un meci de campionat, să releve pe nu știm cine și, gata, respectivul era convocat de urgență și, tot de urgență, expediat **la echipa** de baștină pe motiv că **nu a dat** satisfacție. Cum să creezi omogenitatea unei formații în condițiile unei munci pe care am numi-o pompieristică?

După cum vedeți, aducem în discuție lucruri pe care nu le-am întîlnit la echipa națională A, ale cărei omogenitate și valoare au crescut tocmai datorită stabilității tehnicienilor care o pregătesc, stabilității lotului de jucători.

Adevărurile crude referitoare la zbuciumata istorie a echipei olimpice trebuie **să le privim,** volens-nolens, așa cum au **fost** cel puțin pentru a nu le mai repeta, în viitor, nici tehnicienii care vor primi o muncă de o asemenea răspundere și nici federația de specialitate care, absorbită prea mult de problemele primei reprezentative, nu s-a preocupat în suficientă măsură de lotul olimpic.

Au fost voci care au susținut să angajăm întreaga primă reprezentativă în această importantă acțiune a calificării. In ambele manșe ale întîlnirii cu Danemarca, parțial s-a și pus în practică ideea, însă fără rezultate. Deși tîrziu, ne exprimăm părerea că, pe viitor, ar **fi mai indicat ca cele două loturi să aibă o conducere unică, capabilă de a elabora un plan comun de pregătire, încît ambele reprezentative să poată vorbi aceeași limbă în competițiile internaționale. Aceasta ar stimula pe selecționabili, ar lărgi fondul valoric de jucători apți de a răspunde marilor examene ale fotbalului românesc, am avea certitudinea că mutațiile de jucători, în ambele sensuri, s-ar face fără nici un risc și fără a greva cu nimic randamentul reprezentativelor.**

Firește că analiza pe care federația de specialitate o va iniția va releva și alte aspecte nemulțumitoare din activitatea reprezentativei olimpice. **Credem că prin competența conducătorilor ei și a tehnicienilor care o compun,** dovedită **cu** diverse prilejuri, **ea va adopta cele mai eficiente măsuri menite să continue afirmarea fotbalului românesc în arena internațională, pe măsura condițiilor materiale create și așteptărilor îndreptățite ale opiniei publice sportive.**

Stelian TRANDAFIRESCU

Arbitrul a fluierat sfîrșitul meciului. Danezii se îmbrățișează fericiți
Foto: N. DRAGOȘ

ÎN 7 ZILE

Furtuna de critici la adresa „olimpicilor" noștri, a antrenorilor lor, după această întristătoare pierdere a calificării pentru München, continuă nepotolită. Și, pe bună dreptate, pentru că de mult n-am mai văzut o echipă reprezentativă a noastră evoluînd atît de slab, atît de supărător discordant cu linia ascendentă pe care fotbalul românesc s-a înscris în ultimii ani, la nivel de reprezentativă sau de echipe de club în competiții oficiale.

In aceste rînduri ne vom referi însă la un aspect mai puțin... tehnic, punînd întrebarea: de ce acest meci s-a disputat la București? S-a văzut, în atîtea alte rînduri, că publicul din Capitală suferă de o anumită **saturație de fotbal,** că nu se mai înghesuie la orice meci și — ca probă — duminică de-abia **au fost** 5 000 de spectatori în tribunele stadionului „23 August"...

Am mai sugerat în această rubrică (și tema a fost reluată și de alte publicații, cu noi argumente) ca unele din partidele internaționale de „gradul doi al interesului" să fie programate **în provincie,** pentru că — s-a văzut — chiar meciul România — Franța a fost onorat la București doar de prezența a circa 20 000 de spectatori. Și atunci, de ce o nouă falimentară experiență? N-ar fi fost mai nimerit, din toate punctele de vedere, ca acest România — Danemarca olimpic să se dispute la Pitești sau la Craiova. Punem mîna în foc: numărul biletelor vîndute ar fi fost cel puțin de trei ori mai mare...

O scurtă știre apărută zilele trecute ne anunță dorința Federației italiene de a trimite „squadra azzurra" la București la 17 iunie și acceptarea fără nici o ezitare, de către Federația română, a propunerii.

Ce se poate descifra, îmbucurător, din subtextul acestei știri?

Mai întîi că, avînd „cotă", **sîntem căutați** ca parteneri de echipe puternice, ca Italia care, la această oră, este încă deținătoare a titlului de campioană a Europei.

În al doilea rînd că acceptăm meciul fără tergiversări și **fără teamă** de Riva, de Mazzola, de Boninsegna sau de Facchetti. Ceea ce înseamnă că declarația lui Mocanu de acum două săptămîni, din revista noastră („Nu-mi mai este frică de nimeni...") e relevantă nu numai pentru o stare de spirit, ci pentru o întreagă nouă concepție...

• TOT LA BUCUREȘTI! • AVEA DREPTATE MOCANU... • AFLATI CĂ SÎNTEM TEHNICI! • BRAILA HABAR N-AVEA CE ECHIPĂ ARE... • DEGEABA AR FI JUCAT MILAN CU PORTUL • LUNA TRANDAFIRILOR

Turneul final U.E.F.A., din Spania, a adus juniorilor noștri un nou eșec în repetatele lor tentative de a reedita succesul de acum zece ani de la București.

Dar, ce să mai vorbim noi de cîștigarea trofeului cînd, de atunci, n-am mai obținut nici măcar locul întîi în vreo grupă!...

În schimb, de data asta, ne-am întors cu **o frumoasă cupă, acordată celei mai tehnice echipe.**

Bravo!! Și probabil că într-adevăr noi sîntem foarte tehnici, din moment ce meciul cu Ungaria l-am pierdut abia în repriza a șasea, deci din rațiuni de ordinul pregătirii fizice...

Brăilenii stau și se miră, și nu le vine să creadă! Aveau o echipă atît de bună (dovadă, **8—0,** duminică, cu Portul Constanța, recordul de scor al diviziilor A și B în acest an!) și ei nu știau nimic! Mai mult chiar, bieții oameni aveau și grijă că echipa lor, Progresul, **ar putea retrograda, la puncte sau, doamne ferește, la golaveraj...** Acum, firește, sînt mai liniștiți...

În schimb, se aude că, la Portul Constanța (echipă iremediabil retrogradată) au început aprinse dezbateri, pornite din nemulțumirea față de acest scor. Numai 7—0 **ar fi** fost cu totul altceva...

Mari sînt miracolele ultimelor etape de campionat...

Apropo de golaveraj, reținem ca interesantă (eventual, și ca sugestie...) situația din campionatul italian. Duminică, ultima etapă a competiției ar putea duce la o egalitate de puncte între două echipe. Comentatorii ne atrag atenția că în această ipoteză **golaverajul nu departajează, ci titlul se va decide printr-un meci de baraj.**

Cu alte cuvinte, degeaba **ar** fi întîlnit Juventus sau Milan, acum 3 săptămîni, un... Portul Constanța...

Luna mai e luna florilor, a trandafirilor.

Ce legătură are asta cu fotbalul? În fond nici una.

Poate, doar, să ne sugereze că orice trandafir are și spini...

Dar cine, din cauza asta, întoarce spatele trandafirilor?

Radu URZICEANU